

цето напустне вечерь нашата земя, то отива на западъ. Тамъ го причаква голѣмиятъ Драконъ и го затваря въ своята черна пещера. И по земята пада нощъ.

— Ами не можемъ ли уби тоя проклетъ Драконъ? Тогава слънцето нѣма да лежи нощемъ въ пещерата, затворено отъ чудовището, а ще ходи по небето и ще ни свѣти.

— Убийте го, ако можете, — казалъ царьтъ. — Азъ не съмъ виждалъ Дракона, та не мога да ти кажа нищо повече за него. Но щомъ е по-силенъ отъ слънцето, той ще да е по-силенъ и отъ най-силната войска.

— Нѣма нищо по-силно отъ човѣка, — рекълъ самоувѣрено поданикътъ, поклонилъ се на царя и си отишълъ.

Тоя мжжъ билъ сладкодуменъ. Той успѣлъ да надума много хора — да тръгнатъ следъ него, за да убиятъ Дракона. Тѣ пъкъ надумали други. Тѣй се събрали хиляди мжже и момци — готови да се биятъ съ чудовището. Потеглили натамъ, кждето залѣзва слънцето. Вървѣли, вървѣли, стигнали до една висока черна скала, отвесна като стена, яка като желѣзо. Проходъ нѣмало никжде. Спрѣли се — да решатъ, що да направятъ.

Да вървятъ напредъ — нѣма какъ да минатъ презъ скалата. Да се върнатъ — ще имъ се смѣятъ хорага. Догдето се препирали, що да сторятъ, свечерило се. Слънцето се надвесило надъ черната скала. Изведнѣжъ каменната стена се спускала съ силенъ гръмъ. Отворила се огромна врата. Отъ тамъ излѣзълъ драконътъ — червенъ като пламъкъ, съ хиляда криле, съ много глави и нозе. Люспитѣ му били твърди като алмазъ, а ноктитѣ — остри като игли. Очитѣ му — като огнени кълба. Китайцитѣ се изплашили: всички паднали като кукли на земята. Драконътъ грабналъ слънцето и се изгубилъ съ него задъ скалата, която се затворила отново.

Когато китайцитѣ дошли на себе си, мрачината